

Å dvele

Oppgaven er et svar på hvordan jeg, som menneske, opplever å være i et landskap. I landskapet finner mennesket noen steder de kan dvele, steder å bruke som utgangspunkt for sin sfære. Her er mennesket, og her bygger det.

Jeg har forsøkt å finne et svar på de stedene jeg fant.

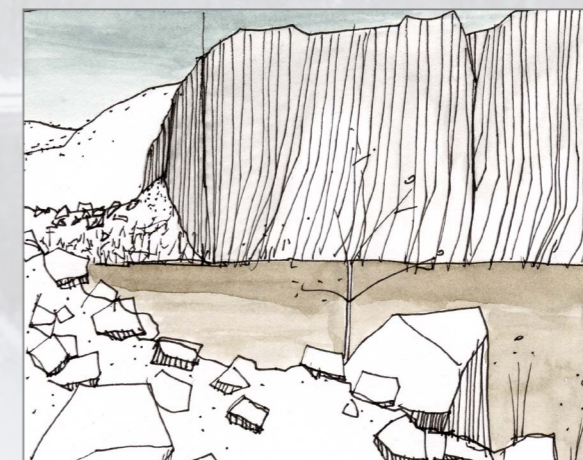
Forventning

Stor himmel. Stupbratt fjellveg, på trygg avstand og skremmende nær. Grus og myr med gule strå. Sus av vind og stillhet. En advarsel, men også en invitasjon.

Nær

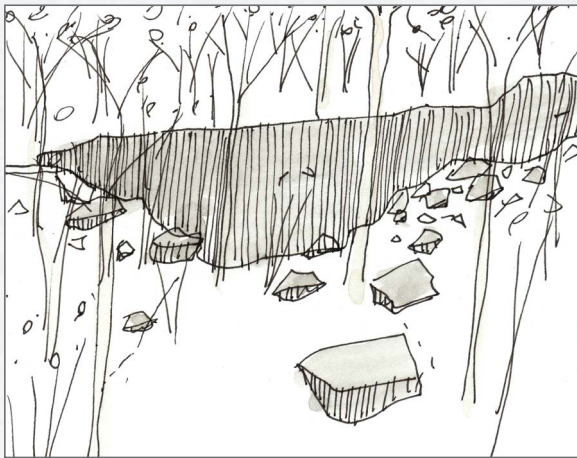
Trekroner uten blader slører til himmelen i en smal passasje. En sti mellom trestammene. Mosegrønne steiner og blålige einerbusker. Ingen lyder, annet enn dem som er nær. En fugl og en fot mot stien, men helt stille.

Mellom

Himmelen er smal, men åpen. Horisonten stanger i fjelsidene, som stuper ned i vannet. Alt er langt borte, alt er stort. Himmelen slår ned i steinene omkring. Steinrøysen er kald og ulendt, med en hard gjenklang i både ører og hender.

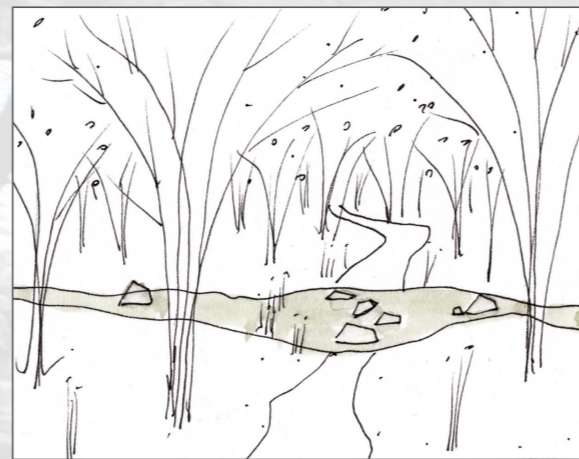
Klippen

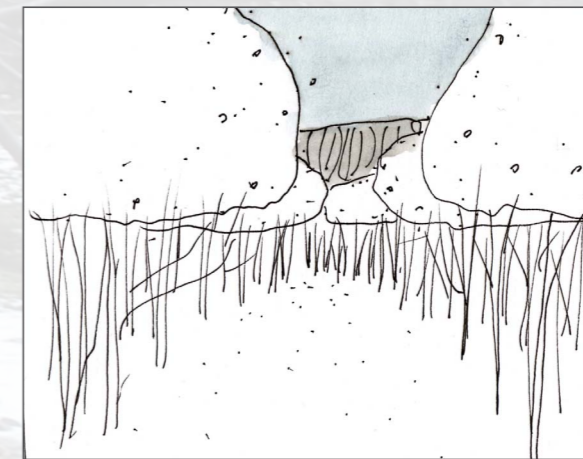
Innenfor

Vannet speiler seg sort og kaldt idet stien svinger og slipper deg virkelig inn i dalen. Brunt høstløv brer seg utover bakken. Engang dekket de for himmelen, og slapp bare noen få striper lys igjennom. Klangen er lun og varm, lik som temperaturen i ansiktet og i hendene.

Bekken

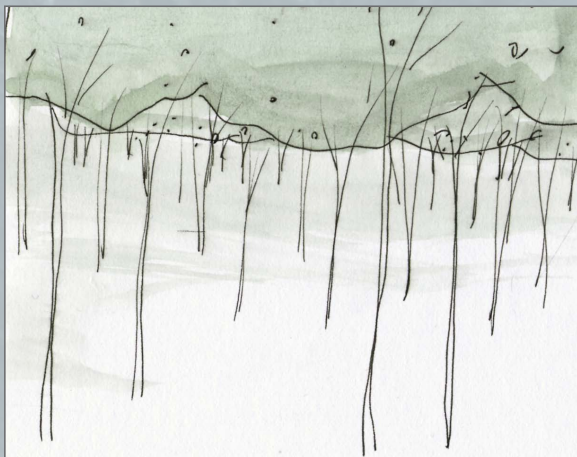
Skogbunnen bærer minnet om sommeren. Den snirkler imellom trærne, uendelig, helt til den brått deles av en bekk. Det lille vannet som renner her gir det hele en annen karakter; plutselig stanser skogbunnens rastløse bevegelser, og et sted blir til.

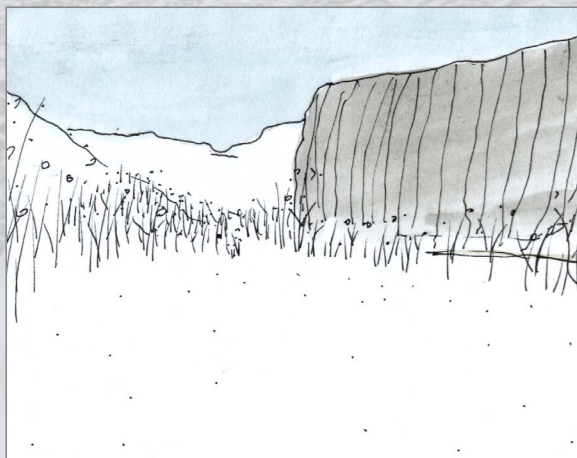

Lys

Himmelen åpenbarer seg mellom trekronene. Knallblå mot greiner som strekker seg mot horisonten. Trærne viker og gir rom for at himmelen kan møte bakken. De spiller mot hverandre, trekronene og himmelen, helt til trærne nok en gang tar helt over.

Skogen

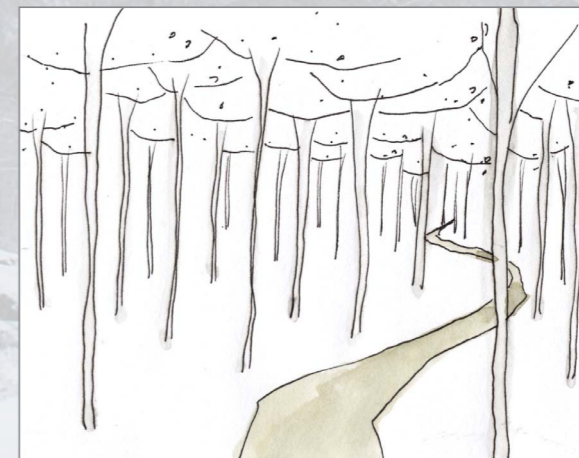
Avkledd

Nok en gang deler havet av trekroner seg, idet en stor åpen slette trer frem. Himmelen blir høy og fjern, og fjellveggene kommer tilbake. En ørken av gress brer seg utover, og det er det store landskapet som dominerer opplevelsen igjen.

Spill

Klynger med trær. En myr. En sti i kanten. Noen ganger under, og noen ganger utenfor. Noe nært og noe fjernt. Ett nytt tre. Et skogholt med hemmeligheter. En stein å gå utenom. En himmel som spiller over deg, i takt med trekronene.

Monotoni

Dynamikken som tidligere preget vandringen forsvinner inn i en monoton rytme. Bjørkestammer med lik avstand, en smal himmel over stien, men fjern helt til den møter bakken langt der fremme, bak trærne ved åssiden.

Møtet

Motstand

Den blikkstilte bakken har begynt å bølge. Store steiner. Avvaskede røtter. Krokete trær. Det er de nære ting man legger merke til. Nært, men fremmed. Mosegrønt over alt. Sand. Knasing under føttene. Omgivelsen begynner å yte motstand, og man kjenner det hele rett på kroppen.

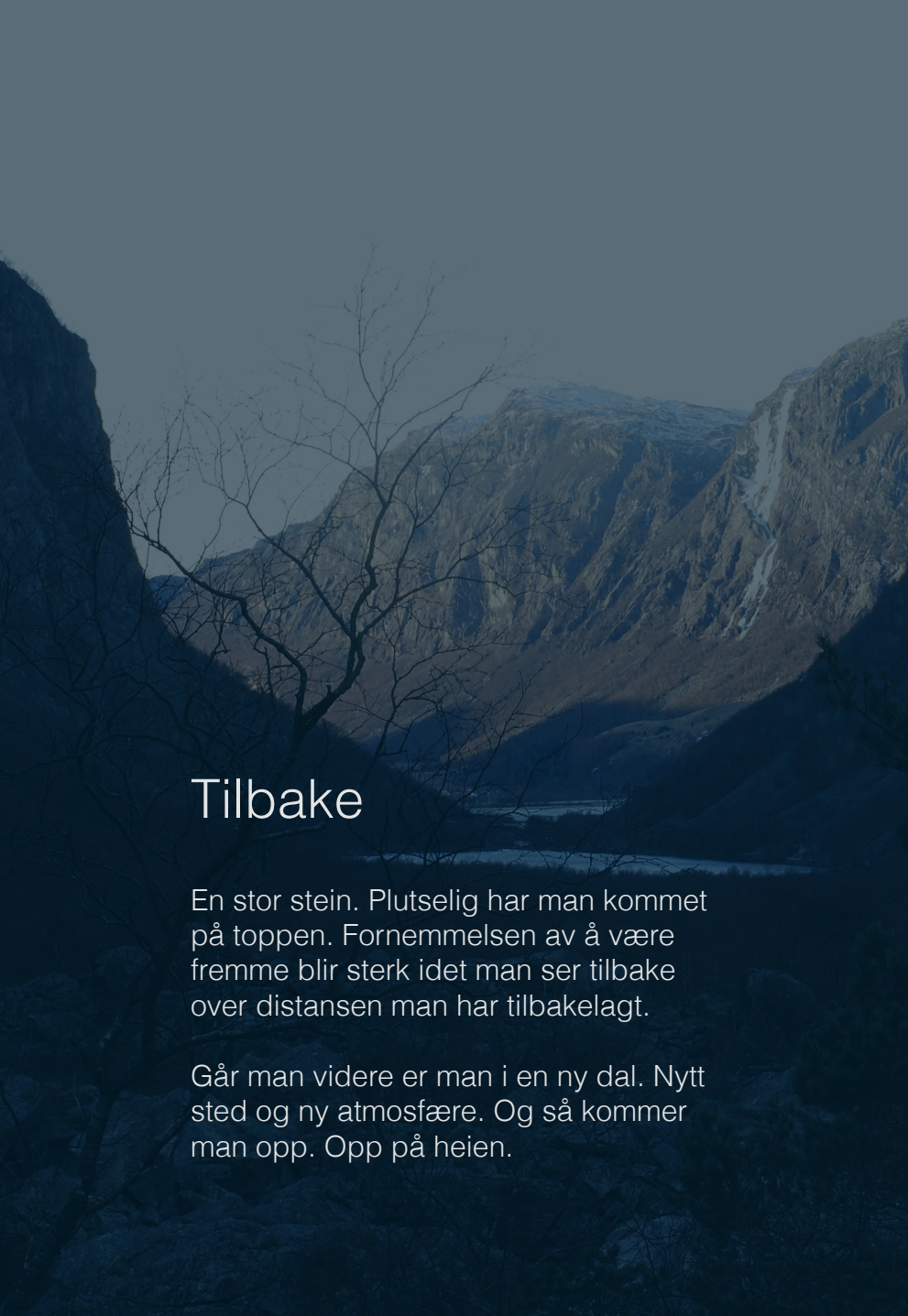
Katedralen

For første gang blir verden luftig. Trærne har vokst seg høye, og det lave, tette rommet som en gang rådet har blitt høyt. Her er løv og rullestein om hverandre. Mose, og lyset flommer fra taket som i en katedral. Skogen har blitt til trær, og den sprer seg utover.

Hardt

Kaldt og hardt slår uren imot, som ut av intet. Kampesteiner. En skarp himmel blir bløt i møtet med disse omgivelsene. Hard klang og kalde hender. Små huler med nære vegger omgir en, mens en går igjennom steinuren. Uten tak, men med en endeløs himmel.

Tilbake

En stor stein. Plutselig har man kommet på toppen. Fornemmelsen av å være fremme blir sterk idet man ser tilbake over distansen man har tilbakelagt.

Går man videre er man i en ny dal. Nytt sted og ny atmosfære. Og så kommer man opp. Opp på heien.